

La Guerra de Successió i els Setges de Barcelona (1697-1714)

CONCULCACIONS (34)

Aquest és el títol d'un magnífic llibre escrit per Josep M. Torras i Ribé Ed. Rafael Dalmau. És un llibre molt dens que descriu amb gran profusió de dades tot allò que fa referència a aquesta guerra. No us el perdeu, és ben segur que us interessarà. L'autor, nat el 1942 a Igualada és llicenciat en filosofia i lletres per la Universitat de Barcelona i doctorat en Història. Ha escrit molts altres llibres que no conec, però segur que més d'un en llegiré.

No se si el que diré és rigorosament correcte i ho poden avalar els mateixos historiadors. A mi m'agrada citar aquesta guerra que va finalitzar amb els setges de Barcelona, el darrer el de 1714, com La Guerra de la Independència Nacional de Catalunya.

La raó que al meu entendre justifica aquesta referència, és que Catalunya, després d'haver sofert tota classe d'atacs, vexacions, vulneracions i enganys per part de Castella, durant els anys anteriors a aquesta derrota, ja tenia una idea prou clara que als catalans no ens convenia en absolut mantenir una relació amb el país veí, amb contrastada consciència que el que els castellans pretenien era apoderar-se, exclusivament en benefici propi, de la totalitat del nostre país, consolidant aquesta apropiació amb una destrucció total de les nostres institucions nacionals de manera que els permetés acabar sent ells els que ho decidirien tot, prescindint del nostre bagatge històric desenvolupat fins a aquell moment. En cap ocasió, els castellans van mostrar un plantejament amistós i objectiu d'acostament entre dues nacions ni de relació entre iguals, sinó ben contràriament amb un decidit afany de sotmetre el nostre país. Com després han esgrimit ells mateixos "*por derecho de conquista*". Per tant amb profusió d'estratègies i fets orientats a desmembrar la divisió nacional i territorial catalana amb la tàctica de trencar aquesta cohesió nacional i crear una nova distribució i estructura territorial, de manera que els facilités esquarterar eficaçment el nostre país.

Els catalans de l'època eren bons coneixedors de la pretensió castellana, com s'ha vist en múltiples escrits d'autors anteriors a la derrota definitiva i és lògic que no volien de cap manera arribar a ser víctimes de les conseqüències d'aquestes imposicions. És del tot comprensible que en la lluita de resistència, s'hi afirmava la Independència catalana, rebutjant la submissió a cap altre nació.

No cal dir que a partir de la batalla d'Almansa que a tos alcanza (1707) i la seva brutal entrada al País Valencià, va quedar ben evidenciat quin era el propòsit de les actuacions de la monarquia i tropes castellanès.

La lectura d'aquest llibre, ric en escrits, manifestacions i declaracions de gent catalana d'aquells temps, reforça plenament que els catalans no lluitaven solament per no perdre uns determinats drets, sinó amb la clara consciència de no perdre la seva Independència en mans d'un altre país.

Hem de reconèixer però que també hi havia catalans que dubtaven pel fet de no adonar-se que les incursions castellanes tenien un marcat signe d'apropiació com després s'ha constatat. I com és lògic i passa en tots aquests enfrontaments també hi va haver catalans que se'n mostraven partidaris i els clàssics que, sense cap consideració en favor de Catalunya, s'arrupien sota l'arbre que creien els podia portar uns majors beneficis exclusivament personals, diguem-ne els botiflers, els traïdors, exactament igual que avui.

La nostra resistència va ser heroica i així es va qualificar a tot Europa, malgrat que a l'hora de la veritat i amb excuses diverses, molts van fer el sord i amb les seves renúncies, van esdevenir col·laboradors indirectes de la nostra humiliant derrota. Per tant, ningú més que nosaltres els catalans som els únics responsables directes, que espanyols i francesos continuïn campant tan insultantment sobre el nostre país. No es tracta de la pèrdua d'uns drets o d'un estatut més o menys enganyós, es tracta de la nostra permanència com a país lliure, per tant de la nostra Independència nacional.

Claudi Romeu, 26 de juliol del 07